

lem de besiddende og de besiddelsesløse, og der er det jo rart at have den Slags Ting at slaa ned med.

Man har jo ikke altid efter Krigene haft Øje for at hædre dem, der have deltaget i Krigene, eller dem, der have lidt under Krigene, selv om de ikke have været direkte Deltagere i dem. Man har ikke hædret dem eller givet dem nogen Erstatning af nævneværdig Værdi. Derimod have vi jo herhjemme det Eksempel, at efter Krigen i 1864 beskar man i 1866 Valgretten. Det var ogsaa i Overklassens Interesse. Ligeledes fik man forøgede Skatter ved Krigsskatten. Der opstod stor Fattigdom, Nød og Elendighed; der var Masser af Enker, og mange lide endnu derunder. Og der er Invalider fra 1864, som have søgt Regeringen og Rigsdagen om at faa en aarlig Understøttelse. Disse Mennesker have i de mange Aar ikke høstet Fordel af det Forsvar, de ydede i 1864.

Det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) omtalte Højres Forslag med de 5 Mill. Kr. aarlig, og saa siger det ærede Medlem: Det er uigennemførligt, de 5 Mill. Kr. kunne vi ikke ofre. Jeg tror nu, den Tid vil komme, for saa vidt dette Forslag skulde gaa igennem, hvor det ærede Medlem vil komme til at se, at vi nærmest komme op paa de 5 Millioner. Og jeg tror, at dersom det ærede Medlem for en halv Snes Aar tilbage havde set et Forslag som det, der i Dag ligger paa Tingets Bord, vilde han have sagt: Det er umuligt, det er aldeles uigennemførligt. Det har jo for Resten det ærede Medlem sagt overfor Forslag, der var mindre bekostelige end dette. Hvorfor er da nu et saadant Forslag, selv med de Ændringer, det ærede Medlem kunde ønske, lettere at gennemføre nu end tidligere? Er der større Fare til Stede nu, end der var for en halv Snes Aar siden? Vi have jo levet i Fred herhjemme, d. v. s. overfor Udlandet, for i Indlandet har der jo ingen Fred været; dette Spørgsmaal have vi jo haft Strid om i over 30 Aar; men med Udlandet have vi levet i Fred siden 1864. Men dersom vi faa dette Forslag eller noget i den Retning gennemført, kan det være, at Ufreden kommer med Udlandet. Det viser sig jo

nu, hvorledes Københavns Befæstning, Københavns Forsvar diskuteres af de Stater, man stadig væk henviser til, baade England og Tyskland. Der er ingen af dem, der vil være tilfreds med det, aldeles ikke. Det ærede Medlem spurgte en af mine Partifæller, om han ikke troede, at de tyske Socialdemokrater var lovlydige Borgere. Jo, naturligvis. Men efterhaanden som vi rykke frem i Tiden, kommer man til at se ganske anderledes paa disse Forhold, og den Tid vil en Gang komme, da vort Forslag bliver diskuteret; og om det end ikke i sin Helhed bliver gennemført, vil det, der gennemføres, dog være i dette Forslags Aand. Men det er jo ikke os Socialdemokrater alene, der sige dette. Jeg erindrer, at jeg for en Del Aar siden læste om en Samtale mellem to af Tysklands største Hærførere. De talte om den store Sejr, Tyskland havde vundet i den tysk-franske Krig 1870, og den ene sagde da: Ja, det er en stor Sejr; men vi skulle vel vogte os for en Gentagelse; i den næste Krig mellem europæiske Stater vil sikkert den røde Fane blive stukken frem i Bataillonerne. Det var forudseende Mænd. De kendte den Nød, Arbejderne led, de Tab, de led i Krigene, den Utilfredshed, der allerede den Gang var fremstaaet. De kunde forudse, at den Tid vilde komme, da man ikke kunde stole paa Militæret, selv om man raabte nok saa meget paa deres Lovlydighed og Disciplin. Hvad er Følgen bleven af den russisk-japanske Krig? En stor Revolution i Rusland, et Barbari og en Undertrykkelse, som det russiske Folk, der maaske tidligere har været noget mere døjsigt overfor den Bevægelse, der finder Sted i andre Lande, ikke mere vil finde sig i. De komme med; de ville ikke finde sig i den Undertrykkelse, de slette økonomiske Forhold; de ville ikke vedblivende sendes ud paa Slagmarken for Overklassens Interesser. Disse Ting skulle nok aabne Øjnene paa de store Masser.

Lige saavel som den Kamp, der føres i alle Lande og ogsaa herhjemme, den økonomiske Kamp, Arbejdernes Kamp mod Kapitalisterne, vil den politiske Kamp blive ført. Man har jo sagt for en 20—30 Aar siden, at Socialismen ikke havde nogen Rod her i Landet. Da den voksede stærkt i Byerne, sagde man: Ja, men paa Landet.